

for langt, hvis vi efter § 2 giver Barnet fuld Ligestilling med det ægte Barn. Jeg kunde tænke mig, som jeg har foreslaaet her, at der blev en Tredeling: Børn, fødte udenfor Ægteskab, Børn, fødte i Ægteskab, og de Børn, der omhandles i § 2, saaledes at det uægte Barn, det Barn, som er født udenfor Ægteskab, ikke faar Arveret efter Faderen og Faderens Frænder, det ægte Barn faar fuld Arveret, og det Barn, der omtales i § 2, faar en Stilling lige midt imellem, altsaa fuld Arveret, hvis der ingen ægte Børn findes, og halv Arveret, hvis der er ægte Børn.

Det næste Spørgsmaal, jeg er standset ved, er § 11, den Paragraf, der behandler Spørgsmaalet Kønssygdomme. Jeg staaer endnu paa det Standpunkt, som jeg stod paa under første Behandling; jeg er Modstander af Bestemmelsen i § 11, idet jeg ikke tror, at en saadan Erklæring fra Brudefolkene virkelig vil kunne faa nogen reel Betydning. Jeg tror, at den mange Gange vil blive omgaaet, saaledes at vi faar urigtige og usandfærdige Erklæringer, som vi paa mange Omraader ikke er fri for i den nuværende Praksis. Jeg har dog ikke turdet tage det Standpunkt at modsætte mig Bestemmelsen, naar Sagkunds-kaben holder paa, at man nogenlunde maa bevare det, der er foreslaaet i Lovforslaget. Der foreslaas en Ændring, som jeg kan tiltræde, men jeg maa dog stille mig noget skeptisk overfor Virkningen af denne Paragraf. Maaske vil det vise sig ad Aare, at Kønssygdomme virkelig er i Aftagende indenfor Ægteskabet, men hvem siger saa, at det er takket være denne Bestemmelses Indførelse? Der kan være saa mange andre Forhold, der kan gøre sig gældende. Jeg tror, som sagt, ikke paa Paragraffens vidunderlige Virkning, men tør ikke lade være at stemme for den paa Trods af Sagkunds-kaben.

§ 14 i Lovforslaget foreslaar at slette det ulovlige Svogerskab som Ægteskabs-hindring. Jeg vilde gerne bibeholde den nuværende Praksis, hvor det ulovlige Svogerskab er Ægteskabshindring, men for at stille mig saa imødekommende som muligt og ikke stille mig for skarpt vil jeg gaa Mellemsvejen mellem Lovforslagets Bestemmelse og den nugældende og gaa med til, at der gives Dispensation i den Slags Tilfælde. Det af den højtærede Justitsminister nævnte Tilfælde, der falder ind under denne Kategori, og det af mig ved første Behandling nævnte er jo de yderste Yderpunkter; det var det grælleste Tilfælde, jeg nævnedes, og det mildeste Tilfælde, som Ministeren

nævnedes. Jeg vil altsaa gaa en Mellemsvej og gaa med til, at der kan dispenseres fra denne Regel. Jeg tvivler heller ikke om, at jeg dog kan faa nogle ærede Medlemmer til at følge mig, idet jeg mindes, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet under første Behandling fra denne Plads og i meget stærke Ord, vistnok oven i Købet stærkere end mine, hævdede, at vi ikke kunde forsvare at slette den Bestemmelse, som her er slettet. Saa jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke i hvert Fald den ærede socialdemokratiske Ordfører vil stemme sammen med min ærede konservative Kollega og mig i dette Tilfælde.

Jeg kommer saa til Kapitlerne III og IV og Spørgsmaalet, om vi skal have fakultativ Ordning eller tvungen borgerlig Ægteforening. Jeg vil gentage de Grunde, jeg har for at gaa til den fakultative Ordning, og som jeg fremhævede ved første Behandling. For det første ser jeg ikke den store Religionsforskel herhjemme, som der er i de sydlige Lande, hvor man har valgt den tvungne borgerlige Ægteforening. Altsaa kan der ikke herfra hentes noget til Gunst for den tvungne borgerlige Ægteforening. Dernæst fremgaar det endogsaa af den højtærede Justitsministers Fremsettelsestale, at Indførelsen af tvungen borgerlig Ægteforening vil virke som en dybtfølt Tvang overfor store Dele af den danske Befolkning, og saa synes jeg, man skulde holde sig borte fra den Vej og hellere gaa til den fakultative Ordning. Dernæst bryder man Nordens Enhed ved at gaa til tvungen borgerlig Ægteforening. I vore nordiske Nabolande har man den fakultative Ordning, og vi skulde jo gerne her i Norden opnaa Enighed paa saa mange Lovgivningsomraader som muligt, blandt andet ogsaa paa det, der angaar Ægteskabet. Jeg ser derfor ikke, hvorfor vi skulde bryde ud, naar de andre nordiske Lande har den fakultative Ordning. Endelig er der Hensynet til Sønderjyderne, men det Hensyn vil jeg ikke tro, at selv den højtærede Justitsminister paaberaaber sig som vejende tungt til Fordel for den tvungne borgerlige Ægteforening. Mig bekendt har man ikke spurgt Sønderjyderne, hvorvidt de ønsker at bibeholde den Ordning, som er dem paatvunget fra preussisk Side. Der er ingen, der ved, hvad de vil foretrække, den tvungne Ordning eller den fakultative. Og jeg kan ikke tro, de er blevet i den Grad vant til Tvang, at de ikke mere kan undvære den, naar de kommer tilbage til Danmark. Dernæst kunde jeg, skønt jeg er Kvinde og indrømmer, jeg ikke har den store Logik,